

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 d

Onor. Asociațiunea pentru literatura
română și cultura poporului român
Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și străinătate Lei 15.000.— De sărbători Lei 20.000.—

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRĂȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Procesul Mântuitorului

— Studiu juridic și teologic —

Doi tineri eminenți și bine căliți în vâpaia celui mai curat antuziasm cărțuresc, un jurist și un teolog, s'au întâlnit într'un gând mare și au hotărât să pornească o lucrare unică în literatura noastră românească și teologică. Izvodirea lucrării a început în atmosferă de tăcere, de modestie și de rugăciune cucernică. Izvoditorii ei sunt creștini ai faptei și cugetau, încă dintru început, să realizeze un imn de mărire Celui care a primit să fie judecat de oameni și răstignit tot de ei, pentru mântuirea tuturor pă-mântenilor.

Chenarul lucrării s'a împlinit cu fiecare zi și s'a văzut rotunjit cu putere într'un ochiu de vreme mai puțin larg decât ne-am fi așteptat. Și aceasta pentru că izvorul muncii țășnea din convingere nestrămutată în biruința adevărului, dintr'o pregătire temeinică și din harul cel pururea izbăvitor al lui Dumnezeu. Iar unde colaborează toate acestea, obo-seala nu se poate face stăpână, puterile omului sporesc fără zăbavă, o-preliștile se răstoarnă fără grii.

Cei doi tineri cărțurari sunt: doctorul în Drept Ioan Fruma, avocat în Sibiu și doctorul în Teologie Grigorie T. Marcu, profesor universitar la Academia «Andreiană» din Sibiu. Doi oameni bine cunoscuți și tot așa de bine apreciați. Numele lor a ocolit încă demult prin țara toată. Literatura juridică a înregistrat un pas zdravăn deodată cu apariția excepționalei lucrări: «Responsabilitatea medicului», iar cea teologică s'a văzut îmbogățită substanțial prin «Antropologia Paulină». Apoi încă alte lucrări, studii și articole de specialitate — Drept și Teologie — au răsbăt în actualitate, au colaborat cu sârguință și au realizat un nimb vrednic de învidiat.

Și acum, iată, ne stă înaintea o nouă lucrare: «Procesul Mântuitorului». Ea este, după cum enunțăm încă în primele rânduri, rezultatul unei colaborări frățești, menită să lumineze ansamblul străjuitor în preajma «cele mai mari drame pe care omenirea a avut prilejul să o vadă» (pag. 1).

Lucrarea stă din două părți mari: una juridică și alta teologică. Natural, prima se datorește juristului Ioan Fruma, iar a doua teologului Grigorie T. Marcu. Un amănunt prețios se conturează cu putere încă dela primele rânduri: juristul, om atât de adânc cunoscător al legilor, par'că ar fi și teolog. Mărturisește cu convingerea-i toată, «că oricine vrea să cerceteze și să descrie procesul Mântuitorului, va trebui să-l privească mai întâiu prin prisma credinței și în al doilea rând din punctul de vedere al unor proceduri penale reci și seci. Pentru cel care nu este pătruns de puterea binefăcătoare a credinței, ceea ce s'a întâmplat în fața Sanhedrinului

din Ierusalim și a Procuratorului Pontiu Pilat nu va putea fi înțeles și tălmăcit niciodată, fiindcă nu prin articole și paragrafe de lege, nici prin date istorice și arheologice se vor putea explica patimile Mântuitorului» (pag. 1).

De altfel, atitudinea aceasta se face evidentă și mai târziu. În șirul mărturiilor mai vrednice de crezământ, «izvoarele canonice trebuie să primeze. Cele patru Evanghelii sunt singurele izvoare în baza cărora se poate reconstitui procesul Mântuitorului» (p. 5), scrie dl Fruma.

Dar ne grăbim să adăugăm, că afirmațiile acestea nu țâșnesc dintr'o convingere neîntemeiată. Juristul nici nu se reținează în dosul lor fără să fi pus mai întâi la contribuție toată abilitatea omului de lege, tot aparatul critic al realității. În reconstituirea și revizuirea unui proces cu urmări ce spintecă veacurile, ei trebuia doar să fie perfect obiectiv. Lucrarea este o mărturie, un monument de obiectivitate juridică. În corpul ei colaborează toate mărturiile, izvoarele și dovezile cari pot glăsuși cumva. Până și cele necreștine. Analele lui Tacitus se așează în rândul din față. «Obiectivitatea și exactitatea istoricului latin este cunoscută» (pag. 5). De aceea și pasagiul din Anale, arătând «că procesul Mântuitorului a avut loc în timpul procuratorului Pontiu Pilat» (pag. 5), este mărturie cea mai prețioasă dintre izvoarele necreștine» (pag. 5), pentru precizarea în timp a celui mai hotărâtor moment din sbuciumata istorie a omenirii.

Prin ochiana juristului se succed apoi izvoarele ascunse în lucrările istoricului Iosif Flaviu și cele curat evreiești. «Un izvor prețios, dar destul de neglijat de cercetătorii procesului Mântuitorului, sunt epistolele sf. apostol Pavel» (pag. 11). Dar deasupra tuturor prezidează totuși sf. Evanghelii, luate în întregul lor. Schelăria critică, ridicată în jurul acestora de oarecari juriști și chiar de unii teologi, subrește cu fiecare deceniu și dintr'o limpezime de cristal se pot scoate cele mai veridice elemente pentru cercetarea procesului. Ch. Guignebert însuși se trezește rostogolit deabinelea, prin «opinia celui mai autorizat jurist, Mommsen, care arată — spre exemplu — că relatarea procesului de către Marcu este o istorisire veridică din punct de vedere juridic» (pag. 14).

Totuși, reconstituirea procesului Mântuitorului nu este o lucrare ușoară. Trebuie să se stabilească anume «dacă oamenii de atunci au observat legea sau dacă s'au făcut instrumentul unui asasinat juridic, pe care nici legile de atunci, nici cele din toate timpurile nu-l pot justifica» (pag. 16). În acest scop, cercetătorul aduce în colaborare toate scrierile despre proces, scrieri destul de numeroase în literatura veacurilor și a popoarelor.

Dl Dr. I. Fruma săvârșește acțiunea aceasta într'un mod ireproșabil; o scoate la liman cu destoinicia juristului dublat de cărțurar. Succint și clar, prezintă și scrierile în cauză, și teoriile încopciate lor. Întăluim astfel teoria justificării, în virtutea căreia «Mântuitorul a fost acuzat și judecat în baza unei proceduri legale și justificate din punct de vedere formal și material din timpurile acelea» (pag. 16). Mărturisesc aici lucrările unor scriitori ca J. Steller, Th. Keim, H. Weltzhoffer, R. von Mayr, etc. Se adaugă apoi și Fr. Doerr «cu cel mai complex studiu juridic și istoric» (pag. 18) și din rândurile căruia se cristalizează «concluzia că procedura contra Mântuitorului, deși formal justificată prin legile de atunci, totuși era dictată de intoleranța religioasă și fanatismul fariseic, care a degradat puterea executivă și jurisdicțională romană în rolul de călău» (pag. 18).

«O serie de studii reprezintă părerea contrară» (p. 18). Întăluim aici păreri specialiștilor A. B. Walther, observând «că Sanhedrinul n'avea competența materială sub domnia Romanilor de a pronunța pedeapsa capitală» (p. 19); J. M. Jost, conchizând că «procesul Mântuitorului nu reprezintă numai un asasinat juridic, ci un asasinat ordinar» (p. 19); G. Rosadi, pentru care «procesul a fost nedrept și ilegal și Mântuitorul a fost jertfa unui «asasinat al Justiției» (p. 21). Întăluim și numele unor cercetători români: Dr. M. Gropșianu, Dr. V. Gheorghiu, S. Diamandi, etc.

Și.. edificator pentru oricine dintre creștini! Juristul I. Fruma, «față de multiplele argumente și ipoteze, concepții și teorii», constată și afirmă din nou, cu puterea unui apologet luminat, că «drumul sigur ni-l arată numai Evangheliile. Orice comentariu sau concluzie făcută împotriva sau în afara lor este sortită dela început unui eșec complet. Valoarea lor documentară este atât de mare încât chiar și cei care tăgăduesc autenticitatea multor părți sunt siliți până la urmă să admită că fără ele nu putem să facem niciun pas înainte» (p. 26).

Iată pricina pentru care juristul Fruma străbate, până la consecința ultimă, drumul «însemnat de firul roșu al Evangheliilor. Căci «orice abatere dela el ne aruncă în beznă incertitudinii, pe terenul alunecos al ipotezelor» (p. 26). Chiar cercetarea situației politice și administrative, a jurisdicției romane și iudaice în Iudeea pe timpul Mântuitorului aruncă doar «o lumină palidă» (p. 26) asupra procesului. Numai istorisirea din Evanghelii aduce argumentul decisiv: «realitatea juridică» (p. 40). Ea arată că procesul Mântuitorului a avut loc într'adevăr. Pentru oricine, problema aceasta este foarte însemnată. Căci ea alungă orice povestire «mitică».

Arhieriei Ana și Caiafa rămân drept regisori ai procesului. Dar mai ales ultimul. Prin el răbufnește oarecum toată «ura și dușmănia contra Mântuitorului» (p. 49). Ura aceasta a reușit să acopere până și temeiul juridic al legiurilor romane și iudaice

din acea vreme. Condamnarea Mântuitorului era ceva hotărât cu anticipație. El trebuia să fie dat morții. Pregătirea procesului, arestarea, interogatoriile, martorii acuzării, ședințele Sinedriului, etc. sunt doar pretexte. Invinuirile de ordin politic și religios sunt de aceeași natură. Căci «Mântuitorul nu se făcuse niciodată vinovat de vreo crimă politică și activitatea Lui nu se poate califica astfel» (p. 159). De asemenea, învinuirea de blasfemie — crimă religioasă — nu a putut fi susținută de cât prin mărturii mincinoase. El a fost totuși condamnat.

Vinovăția cade asupra lui Pilat și a Sanhedrinului, în mod egal. Căci, după cum se documentează în lucrare, «nimeni nu va putea găsi în procedura lor... vreo justificare juridică» (p. 191).

Concluzia părții juridice este: «Procesul Mântuitorului a fost o gravă eroare judiciară» (p. 198). Urmează însă și partea teologică, în cadrul căreia Păr. Prof. Dr. Gr. T. Marcu «îmbrățișează fără rezerve încheierea la care ajunge juristul, adăugând doar atât că eroarea juridică semnalată de dânsul a avut consecințe soteriologice pozitive neegale și inegalabile» (p. 198). Spiritul obiectiv al juristului nici nu putea încheia o concluzie mai atașată realului din tragedia condamnării Mântuitorului. Iar interpretarea adusă de teolog nu putea fi înmă-nunchiată în termeni mai plastici decât așa cum s'a făcut: «Drama care a mântuit lumea».

Erudiția juristului ne surprinde în chip deosebit. Despre teolog va trebui să exprimăm aprecieri similare, fiindcă și-a îndeplinit sarcina cu competența omului care a deprins încă de tânăr să intre în inima problemelor. Dacă este copleșit de sinceritate și află «pagini dense și strălucite» (p. 200) la prietenul de muncă, apoi asemenea pagini, cu aceeași densitate și strălucire, găsim și noi în partea teologică a lucrării.

Pornește în lucrare tocmai de unde trebuia: dela textele limpezi ale Sf. Evanghelii.

«Ele sunt de proveniență împă-trită» (p. 200). Totuși, numai pe ele «ne aflăm pe cel mai trainic teren când studiem faptul istoric al Procesului Mântuitorului» (p. 203). Prezentarea acestor texte, într'un tablou sinoptic excepțional de bine conceput și realizat, aduce un element de certitudine și o posibilitate de apere lesnicioasă chiar și pentru cetătorii puțin inițiați în problemă. Toate fazele și amănuntele procesului se succed cu limpezime și se completează, îmbogățindu-se cu fiecare rând și pagină. Titlurile așezate la capătul pericopelor ușurează și ele urmărirea problemei pe temeiul curat teologic și istoric.

Fără ani și date seci, sf. Evangheliști închiagă totuși cel mai luminos și mai fidel cadru istoric pentru procesul Mântuitorului. Examenul ri-

guros al textelor stabilește acest fapt, Nepotrivirile între texte sunt simple aparente, căci «în fond ele concordă desăvârșit, neevoluând nici odată în contradicții de natură să sdruncine încrederea în armonia întregului» (p. 251). Sf. Evangheliști nu sunt uniți prin mijloace de activitate scriitoricească comună și prin aceeași pregătire culturală. Ba au scris și în virtutea individualității lor. Dar i-a unit un scop comun și o stimă desăvârșită pentru adevăr. Prin aceasta își dovedesc «aptitudinile lor de istorici» (p. 256). Și tot pentru acest motiv, «fiecare în parte și toate laolaltă, cele patru sfinte Evanghelii poartă de-a lungul și dealatul istoriei *ecourile fidele* ale împrejurărilor în cari s'a consumat drama care a mântuit lumea. Acceptarea necondiționată a relațiilor lor este, de aceea, obligatorie pentru istoricul onest ca și pentru omul credincios în Iisus Hristos» (pag. 259).

Dar procesul Mântuitorului are și o preistorie, pe care lucrarea o arată în toată precizia și frumusețea ei documentară. În ea și din ea se întrevide toată drama mântuirii neamului omenesc. Prigonirea, prinderea batjocura, judecarea, răstignirea, moartea și învierea Domnului, — toate sunt conturate încă în Legea Veche și chiar cu consecințele lor soteriologice. De aceea, capitolul respectiv îi era necesar lucrării și se integrează perfect în corpul ei. Aceeași integrare organică află și capitolul: «Aspectul istoric-religios al Procesului Mântuitorului» (p. 269—304), care demonstrează nu numai faptul că actul s'a consumat, dar că «s'a desfășurat într'un loc anumit și într'un timp bine definit» (p. 269). Preciziunile în această privință se succed în ritm bogat și sub control științific remarcabil.

Amănunțit și sub răspunderea unei interpretări originale se înfățișează și capitolul despre «Martorii nevinovăției lui Iisus». Li întâlnim pe cei ce puteau fi (Nicodim și Iosif din Arimatea, Ioan și Petru, Irod Antipa) și pe cei ce au fost (Iuda Iscarioteanul, Pilat din Pont, Claudia Procula). Doar cei din urmă au fost prezenți cu vreo mărturisire și între ei numai «Claudia Procula a fost aleasa Cerului întru mărturisirea Adevărului minimalizat și nesocotit nu numai de soțul ei» (p. 327).

În aceste împrejurări, Mântuitorul a fost judecat, condamnat și răstignit.

«Putea să fie altfel?», se întreabă teologul. Și noi cu el. Cartea ne slujește și răspunsul: *Juridic, putea să fie altfel. Fiindcă «Iisus a suferit rigorele unui pretext de condamnare»; «judecătorii de atunci au aplicat fără suflet o pedeapsă hotărâtă mai înainte» (p. 192—193). «Fapta este o eroare judiciară grosolană și intenționată; iar făptuitorii, administratorii legii ai dreptății, călcători de lege cu bună știință» (p. 328). De aceea, «Procesul Mântuitorului se pretează unei operații de revizuire» (p. 329).*

Dar teologic nu putea să fie altfel. Mai întâi, «Iisus era prea mare ca să-l poată accepta mediocritățile investite cu funcțiuni conducătoare în sânul poporului jidovesc» (p. 329) de atunci. Testamentul Vechiu este o dovadă, că oamenii s'au comportat tot așa și față de Dumnezeu-Tatăl, «ca și față de proorocii prin cari s'a încercat, zadarnic, îndreptarea isbutită abia prin Iisus» (p. 330). Și apoi «realitatea stării de păcat» (p. 330), în care se găsea omenirea, cerea jertfa cea mai mare și mai curată, *jertfa izbăvitoare din moarte*. Astfel, «ceea ce era să se întâmple, s'a întâmplat adeva» (pag. 330). În atotștiința lui Dumnezeu zăcea și taina mântuirii omului din robia păcatului și a morții. Și,

prin patimile Domnului, taina s'a descoperit și s'a dat lumii.

Învierea, cu toate consecințele Ei mântuitoare, este și ea urmare a jertfei pentru noi toți. Se putea întâmpla învierea fără trecerea Domnului prin Cruce și moarte?

Doi cărturari onești și culti au tălmăcit, în chip strălucit, amănuntele incopiate Procesului Mântuitorului. Milioane de credincioși, buni și cucernici, au meditat și pot zăbovi acum, în Postul Mare, asupra dramei mântuitoare. Să zăbovim și noi, cetind lucrarea, asupra faptei care s'a făcut și se face an de an pricină mântuirii noastre.

D. CĂLUGĂR

DECLARAȚIILE

Dr. Prim-ministru Dr. PÉTRU GROZA

Biserica și vremurile noi

Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri, a făcut declarații unice prin importanța lor, în fața preoților democrați din București. Dăm publicității acea parte din declarațiile Dr. Prim-ministru, care se referă la problema Bisericii în vremurile noi, regretând că textul lor complet nu ne-a parvenit mai de mult.

Prea Cucernici Părinți, Prieteni.

Sunt convins că P. C. V. aveți toată înțelegerea față de stările și problemele noului ale vieții poporului nostru, și că numai această înțelegere v'a adus la mine, pentru un schimb de vederi.

P. C. V. vă dați seama, că s'au arătat zorile unei noi vieți, vă dați seama, că ne găsim într-o epocă de revizuire și de reforme a vechilor concepții de viață și în plină luptă pentru afirmarea unei noi concepții, mai realiste.

Prin această luptă, ne încadrăm în procesul de evoluție al vieții, proces care angajează absolut toate formele de trăire, inclusiv Biserica.

Noua concepție de viață, este concepția dialectică. Ea impune o adaptare continuă a formelor de viață la condițiile obiective, pe care le creează însuși procesul dialectic.

Acest proces, nu poate fi oprit prin nimic. El este o realitate care se verifică mereu. Orice formă de viață trebuie să conteze cu el. Tot ce-i stă în cale și tot ceace ar vrea să-l oprească, se prăbușește, iar el trece înainte, își urmează drumul dela care nu-l poate abate nimic.

Dialectica se caracterizează prin cel mai sever și mai obiectiv realism. Ea ține seama de toate realitățile vieții, nu ignoră niciuna și nu izbește decât pe cele artificiale și dăunătoare vieții, pe acelea care nu-și găsesc legitimitatea, în nici o necesitate firească a vieții.

Între realitățile mari ale vieții, se numără și credința religioasă, care ni

se prezintă în chip organizat, în cultele religioase, în societăți religioase și mai precis și deplin în Biserică.

Biserica este o realitate, care îndeplinește funcțiunea religioasă, a societății noastre.

Dialectica nu este potrivnică Bisericii, dar nici Biserica nu poate fi potrivnică, dialecticei.

Dialectica examinează fenomenele în mișcare, și ea angajează totul în mișcare. Ei li repugnă tot ce este static, pentru că viața nu se oprește pe loc, și ea merge la pas cu viața, legată de toate realitățile vieții și de toate aspectele acestora.

Dialectica, operând numai cu realitățile vieții și revendicându-și pe seama ei cel mai sever realism, trebuie să țină seama de această mare și importantă realitate a vieții, care este Biserica.

Pe de altă parte, Biserica nu poate fi retrogradă, și nu se poate pune de-a curmezișul cursului dialectic-evolutiv al vieții. Ea nu poate fi statică, iar dacă este, nu poate rămâne astfel.

Eu, ca dialectician convins, am reprezentat întotdeauna acest punct de vedere, la care am ajuns după studii și meditații îndelungate, timp de 7 ani. În tot acest timp, n'am călcat niciodată în București și m'am ținut departe de orice acțiune politică. M'am dedicat numai studiului și meditației, prin cari mi-am format apoi o concepție dialectică despre viață, după ce am studiat și am analizat comparativ, toate celelalte concepții.

Concepția aceasta dialectică, eu o țin în și o las să fie străbătută de credință, căci eu sunt și rămân un fiu credincios al Bisericii strămoșești, pe care o vreau la înălțimea vremurilor de acum.

În unele convorbiri cu prieteni mei, dialecticieni și ei, mi-am afirmat mereu această convingere și le-am demonstrat mereu ortodoxia ei dialectică. În cele din urmă, am avut bucuria să constat, că am fost înțeles și aprobat. Am avut apoi și satisfacția să văd, că evenimentele confirmă pe deplin, valabilitatea convingerii mele dialectice.

Iată Prea Cucernici Părinți, teze și probleme cari pot constitui preocupări din cele mai fructuoase pentru teologii și preoții Bisericii noastre. Frământați-le pe acestea și faceți ca Biserica să intre în lumea cea nouă la pas cu viața.

Degajați Biserica, de balastul care-i încetenează pasul și care o face să rămână în urma vremurilor.

Examinați realitatea vieii Bisericii și vă veți convinge, că acest balast i l-a asvârlit în spate, instituționalizarea ei exagerată, care a făcut ca formele rigide să depășească cuprinsul credinței și să i se substituie acesteia. Așa s'a ajuns la un formalism, care creștea mereu și la nașterea unei suprastructuri bisericicești.

Căutați și vedeți, că instituționalizarea excesivă a Bisericii, o anihilează și o face să-și piardă suplețea, iar fără de aceasta, Biserica nu-și poate adapta formele ei de trăire la formele noi de viață. Biserica devine statică prin instituționalizare excesivă, iar dacă rămâne așa, va suferi.

Întreți în acțiune, și veți găsi din partea noastră, toată înțelegerea și tot concursul.

Dar P. C. Părinți, o altă mare realitate a vieții, este națiunea. Precum nimeni nu poate nega că există credință și Biserică, tot așa nimeni nu poate nega, că oamenii trăiesc împărțiți în grupuri etnice, în națiuni.

Acăstea nu sunt creațiuni artificiale, ci realități firești ale vieții, de aceea, tot cel ce cugetă dialectic, trebuie să țină seama de ele. Nici un dialectician nu le poate nega existența și nu le poate deslășui, sau ignora. Dialectica trebuie să conteze cu ele.

Comunitatea națională este o realitate de care dialectica ține seama, dar și această comunitate trebuie să țină seama de dialectică și trebuie să-și adapteze formele ei de manifestare, condițiilor obiective de viață, pe care le creează procesul dialectic-evolutiv al vieții.

Biserica și națiunea nu sunt realități contradictorii față de dialectică, dacă ele se afirmă normal, încadrându-se în procesul dialectic. Numai dacă se opun acestui proces, atunci ajung în contradicție și au de suferit.

Biserica nu poate și nu are dreptul să fie intolerantă față de alte credințe și culte religioase. Deasemenea, nici națiunea nu are dreptul să fie șovină, exclusivistă sau rasistă.

Ele trebuie să-și păstreze rostul propriu, și să respecte libertățile și drepturile altor realități de același fel. În alte condiții, nu pot nici ele să-și revendice libertățile și drepturi pe seama lor.

Eu sunt român și nu pot fi altceva, căci sunt fiu al poporului românesc, și încă din cel mai românesc ținut, din Hunedoara, de pe Valea Streiului, care curge pe lângă străvechile cetăți dace. Sunt din centrul de rezistență al poporului aceluia, care în toate vremurile, a luptat cu cea mai mare dăruire pentru apărarea libertăților lui.

Eu trăiesc această realitate națională, în care m'am născut și în care m'am format. Port în sânge lupta pentru li-

FOIȘOARA

CAPITOLUL III

Colaborarea misionarismului laic în lupta antisectară

§. 9. Colaborarea misionarismului laic în lupta antisectară.

[19]

de Preot Dr. Corneliu Sârbru

La propaganda antisectară prin cuvântul scris, aparține și folosirea cinematografului și a aparatelor de proiectare luminoase. Cu atât mai mult, cu cât proiectiunile luminoase sunt un mijloc excelent de a însoți cuvântul grăit cu imagini sugestive, făcându-l mai interesant, mai viu, mai impresionant și mai accesibil. Ori, și în practicarea acestui mijloc contribuția laicilor poate fi considerabilă.

Pentru a ne edifica asupra acestei chestiuni, e de ajuns să ne gândim la ceea ce au realizat misionarii laici din cadrele „Oastei Domnului” în această privință.

Al doilea mijloc de propagandă antisectară, este folosirea cuvântului vorbit sau *predica*, pe care sectarii pun mare preț. Insuși colportorul antisectar trebuie să se folosească de grul viu ca mijloc de propagandă. El face *începutul*, pune *temelia propagandei*. Din casă în casă, din stradă în stradă, colportorul recomandă cărțile pe care le desface, citește din ele, vorbește despre învățătura cuprinsă în ele și dacă are prilej, face și lecțiuni biblice, căutând să închege legături de prietenie. Lucrarea lui o poate continua apoi un predicator laic mai avansat și mai destoinic, care poate dobândi succesul de a deschiide drum preotului însuși.

Predicatorul laic poate face un pas mai departe, strângând pe sectari în *mici adunări*: conferințe în adunări particulare sau șezători biblice. Cu acest prilej, caută prin cuvânt să cлатine convingerea sectară în cei prezenți, relevând greșelile lor fundamentale, exploatând slăbiciunile

sectare. Metoda de lucru este predica sau conferința apologetică și polemică. Predicatorul laic va slăui să-l atragă la biserică, invitându-l pe sectari să vină mai ales atunci când sunt sărbători mari și procesiuni.

Aceste mici adunări pot fi urmate de *adunări mari*, ținute în Dumineci și sărbători, la cari participă și credincioșii, și al căror program se alcătuiește după chipul și asemănarea programului adunărilor sectare: rugăciuni, cântări, lecțiuni biblice și discuțiuni. Aceste adunări pot fi *întreprinse și conduse la început, de misionarii laici*. Discuțiile sunt necesare, pentru că abia ele lămuresc deplin o problemă. La ele pot lua parte și sectarii, dacă sunt prezenți.

Dacă sectarii nu vor să vină la atare adunări, atunci pot fi trimși în adunările lor *câștia misionarii laici din cei mai destoinici*, cari să susțină discuțiuni publice cu ei, având ca obiectiv principal convertirea lor. Pentru că preotul nu e bine să intre în discuții cu sectarii în adunările lor, ci numai individual și particular.

Sectarii mai pot fi atrași și prin *cercuri preoțești* sau

bertatea neamului meu, dar tocmai de aceea cinstesc și respect libertățile altor neamuri, pentru că sunt luptător și înțeleg perfect, lupta altora pentru aceeași cauză.

Cu aceste convingeri trăiesc, pentru această luptă. De aceea, sunt împotriva intoleranței religioase și împotriva intoleranței naționale, împotriva șovinismului și a urei de rasă.

Convingerile acestea, pe care eu mi le-am format prin meditație și studiu, sunt și convingerile autentice ale țărânimii române. De aceea, când după 7 ani de retragere din viața politică, m'am hotărât să ies din nou la luptă cu aceste convingeri, — care constituie pentru mine obiective precise, legate de celelalte obiective impuse de concepția dialectică, — drumul meu s'a înălțat cu acela al plugărimii hunedorene.

M'am legat atunci pentru totdeauna cu această plugărimă, și am început lupta alături de ea. Așa s'a născut „Frontul Plugărilor” în anul 1933.

Am întâmpinat multe obstacole, și lupta am dus-o cu mari dificultăți. N'am dat înapoi, pentru că eram convingși că adevărul este de partea noastră.

Am luptat cu toți și luptăm pentru binele obștesc. În realizarea țelurilor noastre, s'au făcut și trebuie să se mai facă eforturi eroice. Eroismul acesta este pus în slujba colectivității, în slujba neamului. Este un nou gen de eroism, opus aceluia individualist de tip șovin, rasist sau fascist.

Este eroismul pe care P. C. V. îl cunoașteți, pentru că Biserica numără mulți asemenea eroi ai luptei pentru binele comun: Sfinții.

Formele noi de viață, acelea care vor umplea de conținut lumea nouă, sunt în bună parte conturate. Ele sunt rezultatul luptei eroilor poporului. Ele sunt cuceriri ale popoarelor Uniunii Sovietice.

În Uniunea Sovietică și Biserica a îmbrăcat forme noi, prin orientarea dialectică, pe care și-a însușit-o după prăbușirea răsputnismului și a întregului său balast de forme anacronice.

De aceea, astăzi ex'istă în Uniunea Sovietică o Biserică vie, o Biserică nouă.

Nolle forme de viață, indică destul de limpede sensul și caracterul realist al revizuirilor necesare în Biserică. Biserica nu trebuie să fie statică, și ea nu trebuie considerată în izolarea ei, ci în ansamblul tuturor fenomenelor și a condițiilor obiective ale vieții, pe care dialectica le examinează și le consideră în mișcare.

De asemenea, și națiunea trebuie privită în același chip.

Numai acei ce n'au trăit aceste două mari realități ale vieții, cea bisericăască și cea națională, numai acela le pot ignora în dialectica lor, sau le pot privi alifel. Dar aceste lucruri s'au lămurit, iar punctul meu de vedere asupra lor, s'a confirmat și se confirmă mereu tocmai prin procesul dialectic al vieții.

Religia mea strămoșească, la fel ca și atașamentul meu față de națiunea al cărui fiu sunt, fac parte din patrimoniul meu sufletească, de aceea nu renunț la ele.

De acela, caut să le pun, — dia-

lectic, — în acord cu celelalte realități ale vieții, și cu ele împreună, în slujba vieții, în slujba neamului din care fac parte și în slujba omenirii.

P. C. V. aveți pe lângă dialectică, un izvor mai direct din care vă puteți inspira, pentru a vă forma și adânci aceleași convingeri, pe care eu mi le-am format prin dialectică. Acest izvor este viața poporului pe care-l slujiți.

Indreptați-vă atenția privirea spre in-

treaga lui viață, spre toate condițiile obiective ale vieții lui, pătrundeți-le, înțelegeți-le și veți vedea că ele vă vorbesc ca și mine; vă spun aceleași lucruri și în același limbaj.

Trebuie să ne întoarcem cu toții la popor, să ne ridicăm deasupra intereselor noastre personale și să fim alături de popor, să trăim, să luptăm cu el și pentru el.

Cuvânt către preoțime

Prea Cucernici Frați,

Slujitorii altarelor străbune din Ardeal, cari în toată vremea au fost cărmnitorii sufletești ai poporului creștin, greu încercat de stăpâniri străine și de regimuri despotice — reacționare, salută cu vie bucurie vremurile noi, cari au redat poporului libertățile și drepturile sale firești, prin reșezarea principiilor democratice la cărma vieții obștești.

Clerul ortodox ardelean, constată cu legitimă satisfacție, că aceste principii profund creștine, au stat mereu la temelie organizării și a cărmuirii vieții bisericăști din Ardeal, și că întreg clerul ortodox a luptat pentru ele și a isbit să le menție în viața bisericăască, chiar și atunci când ele au fost priganite și smulse din viața de Stat.

Biserica noastră ortodoxă a fost întotdeauna Biserica poporului, iar slujitorii ei au fost și sunt mereu alături de popor, convingși că nu pot sluji mai bine lui Dumnezeu, decât slujind poporului. Ca slujitori ai poporului, ei nu pot fi decât democrați, căci dacă ar fi altfel, nu ar mai putea sluji poporului.

În sensul acestor convingeri și

pe linia sa veche de slujire alături de popor, clerul ortodox ardelean, îndeplinind funcțiunea religioasă a societății și a neamului, și menținându-se în cadrul acestei funcțiuni, e gata la datorie să colaboreze prin toate puterile sale cu noua stăpânire democratică, la îndeplinirea funcțiunilor esențiale ale stăpânirii civile, și cu deosebire, la îndeplinirea funcțiunii ei culturale și la rezolvarea problemelor sociale ale poporului român.

Clerul ortodox ardelean, își spune în acest chip cuvântul său asupra noii orientări a vieții obștești.

Dar pentru ca acest cler să-și poată spune liber cuvântul său și în problemele generale bisericăști și în privința revendicărilor sale profesionale, el trebuie să se organizeze în Uniunea Preoților Democrați. De aceea chemăm pe toți frații noștri cei din cinul preoțesc, să adere la acțiunea preoțimii democratice organizată în Uniunea Preoților Democrați din România, în fruntea căreia se găsește Păr. Ministru al Cultelor C. Burducea, om de mare acțiune și de adânci convingeri democratice.

Comitetul Secției Sibiu
a Uniunii Preoților Democrați
din România

Uniunea Preoților Democrați din România

— Principii și Normativ pentru organizare —

Faza în care se află războiul actual, pune în țările eliberate, între care se află și țara noastră, problema unei cât mai largi libertăți de exprimare a gândurilor, de libertate a conștiinței, de asociere, de apărare a drepturilor și intereselor individuale și pe clase, daruri naturale ce fuseseră înăbușite până acum, de tirania și despotismul unor regimuri politice, azi pe cale de a dispărea complet, — încât, ea nu poate lăsa indiferenți pe cei ce au menirea de a le apăra și desvolta, și între care printre cei dintâi, se numără și Biserica noastră creștină ortodoxă.

În faza aceasta, pe deoparte de prăbușire a unor regimuri barbare, de nimicire a unor idei ce aveau tendința de a ține omenirea încătușată și în stare de obscurantism, — iar pe de altă parte, de renaștere a unei lumi, cu ideile de libertate și de dreptate, ce se trasează pe marile principii ale creștinismului, Biserica prin

reprezentanții Ei, nu trebuie să rămână indiferentă, ci din contră, ea trebuie să participe în mod activ la desăvârșirea operei de democratizare a țării, dând concursul neprecupețit, tuturor factorilor ce au constituit după data memorabilă de 23 August 1944, FRONTUL NAȚIONAL DEMOCRATIC.

Păstrând deci nealterate principiile, așezările, cultul și dogmele creștine, clerul ortodox trebuie să se identifice în totul, cu interesele și aspirațiunile sociale ale celor mulți și obidiți, luminând în spirit creștin, cu blândețe și bunătate, masele, în acțiunea lor de revendicare și îndreptățire socială.

Convingși de necesitatea unei Biserici vii, active, — așa cum a fost înțeleasă de Mântuitorul, — susținătorii ideilor de iubire și respectare a ființei umane, au întins o mână frățască Bisericii, nu numai pentru ducerea unei acțiuni comune pentru triumful acestor idei, dar

mai mult, spre a se spulbera încredințarea ce s'ar putea face instituției noastre, că ar fi refractară tendințelor de democratizare a țării și așezămintelor ei.

Întrucât deci, Biserica creștină ortodoxă, prin însăși natura și ființa Ei, este profund democratică;

Întrucât deci, iarăși prin natura Ei, nu poate sprijini despotismul și aviditatea, violența și cruzimea, deoarece morala și doctrina Ei, se întemeiază numai pe iubire în primul rând, care trebuie să se îndrepteze către cei ce au nevoie de sprijin moral și fizic, adică spre ajutorarea clasei mai numeroase, a celor ce au o existență plină de lipsuri, suferințe și privațiuni;

Întrucât Biserica este chemată în primul rând, să țină popoarele într-o stare de pace permanentă, unindu-le împotriva națiunilor ce ar voi să se îmbogățească prin cuceriri și dominație, în dauna binelui omenesc;

Pentru toate aceste motive și altele de ordin creștin, social și național, — s'a constituit în București o „UNIUNEA A PREOȚILOR DEMOCRAȚI”, — titlatură care desigur că va dispărea, odată cu încadrarea întregului cler ortodox român în acțiunea preconizată de această grupare, în care ea a început deja să activeze într-un ritm cât mai viu și cu vădite foloase, nu numai pentru interesele sociale generale, dar chiar pentru interesele clerului nostru.

Uniunea urmărește în primul rând, înviarea ideilor democratice în sânul clerului și poporului român, potrivit doctrinei creștine și marilor aspirațiuni sociale ale poporului român, combaterea politicii statelor totalitare, ca neconforme cu principiile creștine, precum și acordarea concursului nelimitat tuturor factorilor care luptă pentru reșezarea țării în rândurile țărilor democratice, și în vederea întăririi legăturilor cu marii Aliați ai țării, cu deosebire, pentru o legătură trainică, atât cu Biserica, cât și cu popoarele ce formează Uniunea Republicelor Sovietice Ruse.

Cum, lupta în această direcție este dusă în mod sincer și cu toată convingerea de către FRONTUL NAȚIONAL DEMOCRATIC, se înțelege că Uniunea Preoților Democrați, — fără a se afirma în mod activ în vălmășagul luptelor politice, cu atât mai mult cu cât în sânul său sunt acceptați ca membri și preoții ce sunt înscrși în diversele partide politice din țara noastră, — va da tot concursul său, Frontului Național Democratic, pentru triumful deplin al programului deja anunțat al acestui Front.

Cât privește realizările și programul U.P.D., pentru prestigiul Bisericii noastre și pentru interesele materiale ale clerului, am început:

1. Prin participarea la Soborul ținut de Biserica Ortodoxă Rusă la Moscova, pentru alegerea Patriarhului său, ceea ce de altfel au făcut și toate celelalte Biserici Ortodoxe cu caracter istoric din țările care s'au încadrat principiilor de largă democrație, ce străbat lumea dela un capăt la celălalt.

2. Cu prilejul ținerii Congresului Uniunii Sindicatelor din România, am spus cuvântul nostru și am arătat că Biserica este cu toate puterile Ei în sprijinul luptei de ridicare a celor ce au fost opri-

prin șezători religioase mai de amplexare, la care pot contribui și laici cu predică, coruri, recitări și piese religioase bine alese și jucate. Aceste manifestări au și darul de a contrabalansa propaganda sectară.

Contribuția misionarilor laici în lupta antisectară mai poate fi și aceea de instructori pentru școlile duminicale, conferențieri la șezătorile biblice, conducători ai corurilor religioase și ai discuțiilor cu propagandiștii sectari.

Un mijloc eficace al contraofensivei misionare împotriva sectarismului, este demascarea sectarilor sub raport moral. În această direcțiune, laicii au rolul de a-i supraveghea atent și conștient și de a comunica preotului.

În fine, cel mai eficace mijloc de combatere și convertire a sectarismului este cuvântul exprimat prin fapte. Mai ales că predicatorii sectari exploatează în folosul lor, viața destrăbălată a unor fii ai Bisericii. Ei caută să convingă că în secta lor toți aderenții se poartă după prescripțiile evanghelice. Mai mult, înșușit sectarii mărturisesc că afăra timp cât aparțineau Bisericii ortodoxe, erau

cufundați în toate păcatele și abia în sânul sectei simțesc puterea harului și duc o viață cu adevărat creștină, așa încât, numai în secta lor e posibilă o pocăință adevărată. În plus, propagandiștilor li se cere o purtare morală ireproșabilă față de o așa situație, e de prisos să mai stăruim a arăta ce rol important are activarea intensă a misionarismului laic în sens larg (promovarea sau intensificarea vieții creștine). În aceeași ordine de idei, trebuie să remarcăm și faptul că sectarii fac mare caz de iubirea activă (milostenia și asistența socială). De aici deducem principiul important că în lupta antisectară se impune practicarea intensă și amplă a milei creștine, la a cărei realizare colaborarea laicilor este absolut necesară și de cea mai mare amplexare.

Rezumând cele de mai sus, trebuie să șunem că în acțiunea de convertire a sectarilor colaborarea misionarilor laici constă în pregătirea accesului preotului la sectari și în sprijinirea lucrării de convertire a acestora, desfășurată de preot.

Cât privește ultima latură a misionarismului antisectar: menținerea sectarilor convertiți în albia Bisericii adevărate, prin satisfacerea optimă a tuturor trebuințelor lor religioase, sunt suficient de edificatoare considerațiunile ce le am făcut mai sus în legătură cu prevenirea sectarismului. Actualizarea — prin concursul inerent și intens al laicilor ca element constitutiv al lui — integrală a trupului mistic al Domnului: Biserica, este cel mai ideal mijloc de satisfacere cât mai deplină a tuturor trebuințelor religioase ale sectarilor convertiți și de prevenire a căderii lor din nou la sectarism. Iar în ce privește instrucția și educația religioasă ortodoxă, ce trebuie să se dea sectarilor convertiți, contribuția laicilor destoinici poate fi considerabilă.¹

Dar misionarismul laic antisectar poate oferi colaborarea mai sus înfățișată, numai dacă este bine organizat.

¹ Cf. Schubert Franz Dr.: Theorie der Seelsorge oder pastorale Hodegetik, 3 Aufl. Graz u. Leipzig (Ulrich Mosers Verlag) 1935, p. 56 sq.

mați, năpăstuiți, nedreptățiți și exploatați de lăcomia celor ce voesc să se îmbogățească din munca grea a aproapelui lor.

3. Cu aprobarea forurilor superioare bisericești, în curând vom înființa un Sindicat al tuturor slujitorilor Bisericii Ortodoxe, pentru susținerea nevoilor și intereselor materiale ale Bisericii și slujitorilor Ei.

4. Pentru a i se da putința de pregătire și promovare în ritmul vremurilor, slujitorul altarului trebuie să fie în afară de grijile zilei de mâine, și de aceea, vom lupta cu toată stăruința pentru buna stare a clerului și ne bucurăm că Frontul Național Democratic, în programul anunțat, a înțeles să ocrotească interesele materiale ale Bisericii, fără de care nu se poate înțelege nici o operă de caritate, de propagandă și misiune.

5. Înțelegem ca în activitatea noastră să fim în strânsă legătură cu Ierarhia, și împreună să meditam și să înfăptuim, toate reformele de care s'ar simți nevoie în Biserica noastră.

6. Dorim întreținerea celor mai strânse legături cu toți fiii noștri suferinți, de orice situație socială. Iar față de cei de altă religie sau confesiune, precizăm o atitudine de omenie și respect, făcându-ne tuturor toate, ca pe toți să-i dobândim.

ORGANIZAȚIA: Uniunea Preoților Democrați, care se bucură de încuviințarea și binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh al Țării, grupează în sânul ei pe toți clericii (arhieri, preoți diaconi) și teologii (profesori, intelectuali cu sentimente democratice) și organizează: întruniri, cercuri de studii, conferințe, congrese, șezători, editare de reviste, ziare, broșuri, etc.

Membrii săi sunt: onorifici, activi și simpatizanți.

Pentru a fi înscris în Uniune se cere adeziunea scrisă.

Uniunea este condusă de un comitet central, ales de Adunarea Generală și compus dintr'un președinte, un vice-președinte, un secretar, cinci membri și doi cenzori.

Comitetul central se întrunește odată pe săptămână, iar în caz de descompunere se întrunește prin cooptare, până la Adunarea Generală.

Secțiile județene sunt conduse de comitete județene, după aceleași norme. Pentru însărcinări speciale, se pot forma comisiuni de 2—3 membri, care lucrează sub conducerea Comitetului.

În fiecare județ se va înființa de îndată un Comitet provizoriu, care va încunoștiința despre aceasta Comitetul Central — cu sediul în București Calea Victoriei Nr. 202 — activând în primul rând pentru recrutarea de membri și organizarea Uniunii în județ.

Activitatea va fi adusă la cunoștința Comitetului Central la fiecare 15 zile, prin rapoarte amănunțite, trimițându-se totdeauna și lista noilor membri, cum și hotărârile adunărilor județene, spre ratificare. Clericii care s'au dovedit a fi dus în trecut acțiuni cu caracter antidemocratic, dar înțeleg ca în viitor să sprijine acțiunea Uniunii, vor însoți cererea de înscriere, cu memorii documentate, urmând ca înscrierea să fie valabilă numai după aprobarea Comitetului Central, pe răspunderea președintelui Comitetului Județean.

Concomitent, Președintele Comitetului Județean, va lua contact cu conducătorii partidelor politice din Frontul Național Democratic, din județ, și va raporta rezultatul colaborării.

Comunicându-Vă aceste principii, ce motivează pe deplin necesitatea înviorării unei acțiuni a clerului ortodox român prin Uniunea Preoților Democrați, cum și programul și modul de organizare al acestei Uniuni, nu ne îndoiim că ni se va da concursul atât de către frații preoți cât și de către binecredincioșii creștini ortodocși, pentru triumful ideilor de care suntem animați în momentele acestea cu perspective de profunde schimbări și transformări sociale, — neuitând nici un moment, că

† Franklin D. Roosevelt

În ultimul moment ne vine știrea că Președintele Statelor Unite, Franklin Delano Roosevelt a încetat din viață, în urma unei morții cerebrale.

Prin moartea Președintelui Roosevelt dispare de pe arena istoriei, în cele mai hotărâtoare momente ale ei, una din personalitățile de prim rang care au contribuit decisiv la rezolvarea războiului mondial în modul ferdit care se străvede.

Marele bărbat de stat, care a deținut de trei ori suprema magistratură americană, a luptat toată viața sa pentru lămurirea U. S. A. și pentru progresul întregii umanității. Libertatea popoarelor, în numele căreia poporul american, sub conducerea sa, a intrat în actualul război mondial, îi era în deosebi scumpă Președintelui Roosevelt. Popularitatea sa a îmbrăcat, de aceea, dimensiuni de legendă.

Nol, Români, pierdem într'osul un apărător convins al dreptului națiunilor mici la viață și libertate.

Dumnezeu să ridice în locul marelui regretat, un om de aceeași talie, cu aceleași generoase intențiuni de eliberare a tuturor popoarelor.

Cursuri pentru analfabeți

În timpul din urmă este mult desbătută în presa din capitală și din provincii problema analfabetismului. Se pare că democrația românească vrea să se pună cu tot dinadinsul în slujba poporului și pe acest tărâm. După mari și vrednice realizări de ordin politic, național și economic, conducătorii iubitori de popor se utor acum cu toată stăruința către o problemă și mai însemnată: aceea a luminării prin știința de carte a marilor mase ale poporului de jos. Trebuie să mărturisim că analfabetismul în România este încă în floare. Din totalul populației țării, un procent de 40 locuitori nu știu carte.

Situația mai tristă în această privință este în părțile muntoase ale țării unde satele fiind respirate pe întinderi de kilometri școala românească nu a putut funcționa normal, iar copii situați la mare depărtare de școală nu s'au putut bucura de binefacerile ei. În afară de aceasta mai sunt și astăzi părinți cari nu-și îndeamnă copii să meargă la școală, ci mai bucu-roși îi trimit să pască vitele.

În țara aceasta au intrat mai multe rapoarte la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu, dela diferitele oficii protopopești, în legătură cu analfabetismul; Rapoartele protopopilor din Dobra, Ilia și Brad, indicau un mare număr de neștiutori de carte în acele părți ale județului Hunedoara. Făcându-se calcul la Consiliul arhiepiscopesc, s'a ajuns la constatarea îngrijorătoare că aproape 50 la sută din credincioșii acelor protopopii nu știu carte. În fața acestei situații I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a dat dispoziții C. preoți din acele părți să procedeze la organizarea de cursuri pentru analfabeți; ba a instituit premii pentru preoți cari vor isbuti să afle o metodă cât mai practică și mai ducătoare la scop în această privință. Despre situația precară în legătură cu neștiutorii de carte din jud. Hunedoara Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu a sesizat de curând și Ministerul Educației Naționale din București.

Văzând acum că noua conducere a țării se preocupă foarte stăruitor de luminarea celor de jos, punându și ca problemă stărpirea analfabetismului, cercurile bisericești se bucură sincer de acest lucru, iar preoșimea dela sate și dela orașe este gata să se angajeze în această luptă de luminare a poporului.

Preot Gh. Secaș

majoritatea locuitorilor țării, sunt în același timp și membrii Bisericii noastre Creștine Ortodoxe și că în aceste momente, sarcina îndrumării lor spirituale și sociale, ne revine în primul rând nouă preoților, conducătorii lor sufletești de totdeauna, și

P. Sf. Sa Episcopul † Dr. Vasile Stan

Vineri dimineața, în 13 Aprilie c. a încetat din viață la locuința Sa din Sibiu, Frea Sfințitul Episcop al Maramureșului Dr. Vasile Stan, în vârstă de 70 de ani.

După ce își purtase vreme de 4 ani durerea pentru suferințele turmei duhovnicești rămasă sub cutropire străină, de Crăciunul anului 1944 se dusesse, cu toată vârsta înaintată, să ducă mângâiere fiilor eliberați. Dar o boală nemiloasă care-l chinuia de mai mulți ani, l-a făcut să revină de câțeva vreme iarăși la Sibiu unde și-a petrecut viața și și-a dat prețioasa contribuție de muncă pe ogorul Bisericii. Presimțea parcă apropiatul sfârșit, iar acesta a și sosit acum, umplând de regret pe toți cari au cunoscut sufletul blând al P. S. Sale. În numărul viitor vom reveni cu amănunte.

Dumnezeu să-L odihnească în cor-turile dreptilor!

Serbare școlară

Din prilejul Duminecii Ortodoxiei, Societatea „Sfântul Gheorghe” dela liceul de băieți „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, condusă la seria B de Păr. Simion Radu, profesor la Siminarul pedagogic universal, a ținut o sedință festivă în sala liceului comercial, cu un reușit program, compus din: coruri, disertații, recitări și cântări solo executate de tineretul școlar.

Sedința a fost onorată de P. C. S. Păr. Aurel Nanu, consilier mitropolitan, delegatul I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, care a adus binecuvântarea Înaltului Ierarh, odată cu sfaturile pe care le-a dat tinerimii studioase, îndrumându-o la carte și virtute creștină, care fac marea omului și trăinicia neamului. Indemnurile au fost primite de membrii societății cu toată atenția și dragostea.

Păr. prof. S. Radu mulțumit I. P. S. Sale pentru cuvintele alete, cum și celor de față, profesori, părinți, elevi și eleve.

Nr. 2068/1945 Școl.

Concurs

Pentru întregirea posturilor bugetare vacante, de administrator agricol șef și administrator agricol dela Școala normală de băieți „A. Șaguna” din Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela data apariției în „Telegraful Român”.

Salariul împreună cu postul de administrator agricol șef este de 26.994 Lei lunar, pe lângă locuință, luminat, încălzit și masă. Iar salariul administratorului agricol este de 24.237 Lei, pe lângă aceleași beneficii.

Dela solicitanți se cere să fie de confesiune ortodoxă, de naționalitate română și absolvenți de o școală de agricultură.

Cererile, însoțite de actele prevăzute pentru numiri, se vor prezenta în termenul legal Consiliului Arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu.

Sibiu, 10 Martie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

că binele țării, atrage în chip neîndoiel și binele Bisericii.

Câtă vreme reprezentanții Bisericii, vor fi alături de popor, de năzuințele și îndreptățile lui sociale, nici poporul nu va putea să fie decât tot alături de Biserica, pentru triumful adevăratului Creștinism.

Cu frățești și creștinești salutări.

Președintele Uniunii Preoților

Democrați din România:

Pr. C. Burducea

Secretar:

St. Suseanu

INFORMAȚIUNI

Înștiințăm pe cititorii noștri că președintele nostru colaborator Păr. Dr. Corneliu Sârbu a intrat ca membru regulat în redacția ziarului nostru. Ii urăm spor bun în noua sa calitate.

Conferință preoțească. Adunarea anuală, a despărțământului Jiu al Asociației clerului „A. Șaguna” — unul din despărțământele cele mai active — s'a ținut în Lupeni la 14 și 15 Martie 1945, sub conducerea președintelui protopop I. Duma, care în cuvântul său de deschidere a făcut o expunere largă despre viața religioasă și bisericească din Valea Jiului în anul 1944. S'au citit apoi rapoartele prezentate de harnicii preoți: C. Drăgan, M. Jura, I. Popița, T. Moșic și C. Zolcan. Rapoartele se ocupă cu: activitatea cercurilor religioase în 1944; activitatea extrapastorală a preoșimii din tract; starea cassei despărțământului; inițiative de propășire a vieții religioase în folosul Asociației clerului. Înainte de conferință s'a slujit Sf. Liturgie și un parastas pentru generalul Gr. Bălan și ostașii morți în războiul de desrobire a Ardealului.

Muncitorii ceteriști în ajutorul țărănimii. Ca pe întreg cuprinsul țării, așa și în județul nostru al Sibiului, în scopul efectuării însămânțărilor, au pornit mai multe echipe de muncitori, funcționari și studenți, cu mașini transportând carbuni, kox, vâșelină, petrol, șuruburi pentru pluguri și grape. Una dintre echipele acestea a vizitat de curând satele. Apoiul de sus, Miercurea, Cărpiniș, Săcel și Mag, venindu-le în ajutor cu unelte agricole și alte lucruri trebuitoare însămânțărilor.

Școlare. Anul școlar 1944/45, la licee și gimnazii teoretice de băieți și de fete, ia sfârșit la 1 Iulie 1945.

— Conform ordinului ministerial, Universitatea de Vest, dela Timișoara, își inaugurează cursurile în luna lui Mai 1945.

Un grup de medici sovietici a sosit în România pentru combaterea tifosului exantematic. Împărțiți în șase echipe au plecat, împreună cu medicii români, în Moldova și Ardealul de nord, pentru a da ajutor locuitorilor români din ținuturile unde bătuse această boală grea.

Câți sântem? Rezultă, din datele statistice, că după realipirea Ardealului de Nord, numărul locuitorilor României trece peste 16 milioane (exact: 16.113.17), iar suprafața țării e de 237.500 km. p.

Repertoriul Teatrului Național din Iași-Sibiu se bucură de o bună primire din partea publicului nostru din Sibiu. Cărturarii și muncitorii sânt de o potrivă deplin mulțumiți de piesele reprezentate de această trupă teatrală, de sub conducerea pricepută a dlui director Ștefan Bojoiu, care a izbutit, în timpuri grele, să aducă Sibiului românesc o stațiune de teatru permanent.

STIRI LOCALE

Predică în Catedrala din Sibiu

5. — Duminecă, în 15 Aprilie 1945, servesc: Cons. Emilian Cioran, Aurel Nanu și prot. Mih. Neagu: diaconii cons. Alexandru Popa și Simion Macarie. Predică cons. Aurel Nanu. — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4 pr. Ioan Albu, dela parohia Sibiu-Iosefin.

Celor ce doresc să se mărturisească și să se cuminece, le stau la dispoziție, preoți, în tot decursul postului.

Conferință publică este anunțată pentru Duminecă, în 15 l. c. ora 17, în sala prefecturii județului Sibiu. Va vorbi dl ministru plenipotențiar Ion Christu despre: Legăturile noastre economice cu Anglia. Intrarea liberă.

Răspândiți cu drag

Telegraful Român
Organul lui Șaguna din 1853